N. Vergy
tarafından
TÜSTA...
bağışlan...

PARTİ Gazetesi

KILAVUZUMUZ
BİLİMSEL SOSYALİZM;
SİLAHIMIZ,
PARTİMİZDİR.

1 MART 1971 / SAYI : 3 — TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİNİN YAYIN ORGANIDIR — 50 KURUŞ

BURJUVA PARTİLERİ Yangından Mal Kaçırmak Peşinde

Anayasa Mahkemesinin Partimizin açtığı davalar üzerine TBMM üyelerinin bu dönemde zamlı maaş almalarını Anayasaya aykırı bulup iptal etmesi ve Partilere devlet bütçesinden para verilmesini de ilke olarak Anayasaya aykırı bulması, Partimizin Anayasal demokratik mücadeledeki iki büyük başarısını daha belgelemiştir.

Türkiye İşçi Partisinin bundan önce de açtığı önemli davaları kazanmış olması, Anayasayı en iyi anlıyan ve Anayasanın uygulanmasını en ısrarlı şekilde savunan örgütün Partimiz olduğunu ispatlamıştır. Partimizce Anayasa Mahkemesinde açılan bu davaların kazanılması, aynı zamanda, parlâmentonun, özellikle iktidar çoğunluğunun, yasama görevinde ne denli Anayasa dışına düştüğünü göstermektedir. Bu konuda, son derece dikkat çekici bir husus da, Anayasa Mahkemesinin birbiri ardına verdiği iptal kararları karşısında, Parlâmento bileşimini oluşturan partilerin Anayasa Mahkemesine cephe almaları ve kendi davranışlarını değil, Anayasayı değiştirmeye yönelmeleridir.

Nitekim, kodaman geçinen partiler bu hususlarda hemen anlaşmışlardır. Şimdi, burjuva parlamenterleri, meclis koridorlarında avuçlarını tatlı tatlı kaşıyarak dolaşmaktadırlar. Ancak, önemle işaret etmek isteriz ki, bu konularda Anayasa üzerinde yapılacak olan değişiklikler, gerçekte, Anayasa Mahkemesinin

(Devamı Sayfa 3'te)

Önemle işaret edelim ki, hukuk devleti, sömürü düzenini yürütmek için akla gelenin yapılması demek değildir...

Tasarılar gerçekleşirse işçiler, her meselede patronlara itaat etmek, ya da çok şeyi göze almak zorunda kalacaktır.

TEDBİR TASARILARI ORTAYA ÇIKIYOR

İkidebirde demokrasiden, hukuk devletinden sözedilir. Demokrasi, memleketin egemen sınıflar hesabına idare edilmesi; hukuk devleti, sömürü düzeninin yürütülmesi için akla gelenin yapılması demek değildir. Bugün, Türkiye, demokrasi ve hukuk devleti anlayışına taban tabana zıt bir durum içine itilmektedir.

Bunu neye göre söylüyoruz? Bir süredir lafı edilen «tedbir tasarıları» birer birer ortaya çıkmaktadır. Bu tasarılara bakacak olursak, kanun egemen sınıfların iradesidir, demek gerekecektir. Biliyoruz, esasen, kanunlar bir takım hesaplara göre yapılır. Ve burjuva düzenlerde yapılan kanunlar mutlak surette burjuva sınıfının hesaplarına göre yapılır. Bu bir gerçektir. Ancak, yine de bunun bir ölçüsü olur. Aksi halde düpedüz kapitalist sınıfların çıkarlarına göre iş yürütülürse bu demokrasi değil, bir nevi despotluk olur.

Bu itibarla, sözkonusu tasarılar üzerinde bütün devrimci, ilerici ve demokratik güçlerin önemle durmaları gerekir. Eğer bu tasarılar kanunlaşırsa memleketin geleceği için zor durumlar hasıl olur. Bilindiği gibi, «tedbir tasarıları», üniversite gençliğini, TRT'yi, toplantıları, yürüyüşleri, fikir akımlarını ve işçi sınıfını kontrol altına almak amacına dönüktür. Bundan kolayca anlaşılacağı üzere, asıl maksat, devrimci hareketi durdurmaktır.

Hakim sınıflar hesabına tasarıları öne süren AP iktidarına bakacak olursak, memleketi saran anarşik hareketleri önlemek için bu «tedbirlere» başvurmak zorunludur... Hemen işaret edelim ki, egemen sınıflar, halk üzerindeki tahakkümlerini

(Devamı Sayfa 3'te)

PARTİMİZİN 10. YILDÖNÜMÜ TÖRENLERLE KUTLANDI

Partimiz, devrimci mücadelede 10. yılını doldurmuştur. Bu nedenle, 13 Şubat 1971 günü İl ve İlçe örgütlerimizde kuruluş yıldönümü programları düzenlenmiştir. Bu arada Ankara, İzmir ve İstanbulda büyük törenler yapılmıştır.

İstanbuldaki törene büyük çoğunluğu işçi olan 6 bin partili ve sempatizan katılmıştır. İl Başkanı Can Açıkgöz'ün açış konuşmasıyla başlayan törende Genel Başkan Boran, Genel Sekreter Çiltaş, Partimiz kurucularından eski Genel Başkan Şaban Yıldız, Pertrix işyeri grevcilerinden bir işçi ve SGÖ Bölge Sekreteri Ali Ekber konuşmalar yapmışlardır. Törene katılan Ruhi Su, Hasan İzzettin Dinamo, Orhan Arıburnu, Yılmaz Güney, Tunçel Kurtriz, Ayhan, Hatipoğlu, Rahmi Saltuk gibi sanatçı ve yazarlar çeşitli programlar uygulamışlardır. Ayrıca, Dostlar, Tiyatrosu sanatçıları «Rosenbergler ölmemeli» oyunundan bir kaç sahne oynamışlardır. Yine Yine Dostlar Tiyatrosu Folklor Ekibi çeşitli dans gösterileri yapmıştır.

Ve gene Dostlar Tiyatrosundan Ayla Algan, kadınların özgürlüğü üzerine şarkılar ve halk Türküleri okumuştur. Törende ünlü karikatürist Bedri Koraman da bulunmuştur. Törene 14 tanesi çeşitli fabrika işçilerinden olmak üzere, 28 tane kutlama telgrafı gelmiştir.

GÜNDEM
FAŞİZAN TASARILARA HAYIR

İşçi eylemlerinden emekçi kitlelerin demokratik hareketlerinden ürken sömürücü sınıflar yeni baskılar peşindeler. Parlamentoya sevkedilen kanun tasarıları bunu gösteriyor. Bu tasarılarla Anayasal hakların özüne dokunularak işçi hareketleri üniversite özerkliği, toplantı ve gösteri hakkı ortadan kaldırılmak isteniyor. İşçileri şiddetle cezalandırmak, öğrencileri yönetime katmak görüntüsü altında öğrenci derneklerini kaldırmak ve toplantılarla gösterileri bir ay erteleme yetkisini hükûmete tanımak yeni faşizan tedbirlerin birkaç örneğidir. Tasarıların evvelce de parlamentoya gelen ancak TİP'nin ve demokratik güçlerin direnişiyle geri dönen ünlü tedbirler kanunundan farkı yoktur. Düzendeki bozukluğun yarattığı toplum olayları, sömürücü hakim sınıfları ve onların politikacılarını şiddete itmekte; gerici güçler, tahrikler ve provakasyonlar yaparak şiddet tedbirlerinin alınmasını mazur gösterecek ortam yaratmak istemektedirler.

Bu durum karşısında bütün ilerici güçlerin, gericilerin baskılarına karşı çıkmaları ve tuzaklara düşmemeye dikkat etmeleri gerekmektedir.

TİP, bir taraftan kendi yolunda ilerleyerek işçi-emekçi sınıfların iktidarına yürürken, diğer yandan da tüm demokratik kuruluşların faşizan tasarılara direnmesini sağlamaya çalışacaktır.

BATMANDA İŞÇİLER RAFİNERİYE YÜRÜDÜ

Batman'da 20 kişilik bir işe 3 bin kişi müracaat ederek «açız, iş istiyoruz» diye bağırmışlardır. Ateş düştüğü yeri yakar, bu insanlar feryatlarında yerden göğe kadar haklıdırlar ve bu feryatlar içinde bulunduğumuz düzenin ayıbını olduğu gibi açığa vurmaktadır. Memleketin insanlarına iş ve ekmek veremeyen idare, besbelli ki iflaş etmiş bir idaredir. Esasen bu kapkaççı düzenin insanlıkla bağdaşır yanı yoktur. «Altta kalanın canı çıksın» düzenidir bu.

Gerçektir ki, bugün, memlekette büyük ölçüde işsizlik vardır. Beylerin-bezirgânların umurunda değildir ama, işsizlik meselesi Türkiye'nin bir numaralı meselesidir. Çünkü ekmeğini çalışarak çıkarmak durumunda olan insanlara iş verilmezse onlara yaşama hakkı verilmiyor demektir.

Hani yer yer bombalar, dinamitler patlıyor ya.. hani bunlardan ödümüz patlıyor ya.. bilmeliyiz ki, asıl bomba sefalettir.

Yine bilmeliyiz ki, bu memlekette işçiler «açız, iş istiyoruz» diye feryat ederken, milyoner sayısı 4 senede 189'dan 529'a çıkmıştır.

Başbakan, hürriyetçi demokratik düzenden bahsediyor. Hürriyetçilik, işçileri «açız» diye bağırmak, demokrasi, halk'ı süründürüp beyleri-

(Devamı Sayfa 3'te)

Türkiye'nin geleceğini işçi sınıfının devrimci mücadelesi kurtaracaktır.

AMASYA BAŞIBOŞ ŞEHİR

Bir süre önce vurularak öldürülen Amasya İl Başkanı Şerafettin Atalay arkadaşımızın katilleri halen ortaya çıkarılmamıştır. Amasya gibi küçük bir yerde işlenen cinayetin faillerinin bulunamaması olacak şey değildir. Bu hususu tekrar önemle kaydediyoruz. Ve şunu da söylüyoruz ki, bu mesele, kat'iyen arkadaşımızın mezar topraklarıyla kapanmış olmayacaktır.

Öte yandan, Amasya'da akıl ve vicdan almaz olaylar devam edip gitmektedir. Geçtiğimiz günlerde Şerafettin Atalay'ın babası Cuma namazından çıkarken bazı kendini bilmezler tarafından tartaklanmıştır. Ayrıca, lisede okuyan iki kardeşi,

(Devamı Sayfa 3'te)

YETMİYOR DENİLEN KANUNA BAKIN

765 sayılı Türk Ceza Kanunu, 1 Mart 1926 tarihinde Türkiye Büyük Millet Meclisi'nce kabul edilmiş, 13 Mart 1926 tarih ve 320 sayılı Resmî Gazete'de yayınlanmış ve 1 Temmuz 1926 tarihinde de yürürlüğe girmiştir. Toplam 592 maddeden meydana gelen kanun, «esaslı» denilebilecek üç değişiklik geçirmiş, 20 Haziran 1933'de **seksen-dört,** 23 Haziran 1936'da **yüz kırk-üç** ve 15 Temmuz 1953'de de **yüz-altı** maddesi değiştirilmiştir.

İTALYAN CEZA KANUNUYLA BENZERLİĞİ

Türk Ceza Kanunu'nun toplam 592 maddesinden 376'sı, yani yaklaşık **üçte-ikisi,** olduğu gibi ya da çok önemsiz bir-iki kelime değişikliğiyle, faşist İtalya'nın ceza kanunundan alınmıştır. «Umumî Esaslar» ve «Şahıslara Karşı İşlenen Suçlar» bölümlerini bir yana bırakacak olursak, kanunun geriye kalan 425 maddesi «Devlet ve Toplum Düzenine Karşı» işlenen suç ve kabahatları kapsamaktadır. Burjuva toplum temeli üstünde yükselen faşist İtalya devletini korumaya yönelik İtalyan ceza kanunu ile bu kanundan aktarılan Türk Ceza Kanunu arasındaki ilişkilerin, hangi konularda yoğunlaştığını ve hangi konularda gevşediğini aşağıdaki çizelgeden görebiliriz :

Maddelerin Konusu	TCK'da İlgili Toplam Madde	İCK'dan Alınan Toplam Madde
UMUMÎ HÜKÜMLER	124	38
TOPLUM VE DEVLET DÜZENİNE KARŞI İŞLENEN SUÇ VE KABAHAT	425	299
Devletin Şahsiyeti	49	33
Hürriyetlere Karşı	28	27
Devlet İdaresi	80	32
Adliyeye Karşı	29	24
Amme Nizamına Karşı	5	5
Amme Selameti (Kabahat)	53	47
Amme Selametine Karşı	45	33
Aile Nizamı-Umumî Adap	34	14
Mala Karşı	35	29
Amme Nizamı (Kabahat)	23	23
Amme Selameti (Kabahat)	18	17
Amme Selameti (Kabahat)	11	8
Mülkün Himayesi (Kabahat)	15	7
ŞAHISLARA KARŞI SUÇLAR	43	39

(Devamı Sayfa 3'te)

SOSYALİST PARTİLER ZAFERE SOSYALİST KADROLARLA ULAŞIR

Aybar ve onun ardından istifa eden bazı kişiler partimizin «dar bir kadro partisi «bürokratlar partisi» haline geldiği suçlamasını yapıyorlar.

Bu vesile ile şu bürokratlık ve kadro sorunlarını kısaca ele almakta fayda vardır.

Nedir bürokratlık? Yöneticilerin parti üyeleri kitlesinden kopmuş, partinin üstünde ve imtiyazlı, kendi başına buyruk bir hale gelmiş olmasıdır. Bürokratik bir partide demokratik merkeziyetçiliğin demokratik tarafı bir yana bırakılmış veya işlemez hale gelmiştir; sadece en yukarıdan aşağıya yöneticilerin kendi başına buyruk verdikleri emir ve direktiflerle işleyen mutlak bir merkeziyetçilik oluşmuştur. Bu durumda yöneticilerin sorumluluğu kendilerini seçenlere karşı değil, sadece daha üst kademedekilere, Merkeze karşıdır. Bürokratlık hastalığı daha da artıp ağırlaştığı zaman kişi yönetimine tek liderin parti içi diktatörlüğüne kadar varır. Parti kongreleri zamanında yapılmaz olur. Hele büyük kongre toplantılarının uzun yıllar ertelendiği görülür. Kongreler yapıldığı zaman dahi, buralarda organların ve yöneticilerin gerçek bir hesap verme durumu, eleştiri ve tartışma, delegelerin serbestçe oy kullanmaları yer almaz; herşeyin önceden tesbit edilip ayarlandığı, bir tiyatro oyunu gibi sahneye konulmuş şekli kongreler olur bunlar. Organlar da muntazam toplanmaz olur. Toplandığı zaman da «lider»den çıkan önerilerin ve direktiflerin pasif onaylayıcı ve yürütücüsü olmaktan öte gerçek bir görev görmezler. Bu şartlar altında, organlarda ve diğer parti örgütü birimlerinde, toplantılarında tartışma, eleştiri, Parti işlerinin yönetim ve yürütülmesinde üyelerin aktif katkısı oluşmaz ve yer almaz.

Bu bürokratlaşma suçlamaları ve bürokratlığın yukarıdaki tanımı açısından şimdi 4. Büyük Kongre Kararlarına bir bakalım:

4. Büyük kongrede partinin örgütlenme sorunları ele alınmış ve bu konuda, bilimsel sosyalizme uygun, Partinin gelişip güçlenmesine hizmet edecek kararlar alınmıştır. 4. Büyük Kongre'ye göre;

«Çalışma ekipleri, partinin fiilî örgütlenme şemasının ilk ve temel örgüt birimleri olmalıdır.»

«Her üye mutlaka bir çalışma ekibinde görevlendirilmelidir» .

«Çalışma ekipleri, yönetim organlarının direktifi altında, işçi ve emekçi kitlelerinin çalışma ve yaşama yerlerine göre kademeleşerek örgütlenmeli, yığınların içinde propaganda ve eyleme yöneltme çalışmaları geliştirilmeli ve böylece Partinin kitleler içinde kökleşmesi sağlanmalıdır.»

«Partide işçi sınıfının ideolojik öncülülüğü daha da güçlendirilmelidir.»

«Parti üyelerinin toplumsal bileşimi içinde, bilinçli işçi üye sayısı daha da arttırılarak, partinin işçi hareketlerine daha etkin bir şekilde yön vermesi sağlanmalı ve böylece işçi sınıfının eylemsel öncülüğü de gerçekleştirilmelidir.»

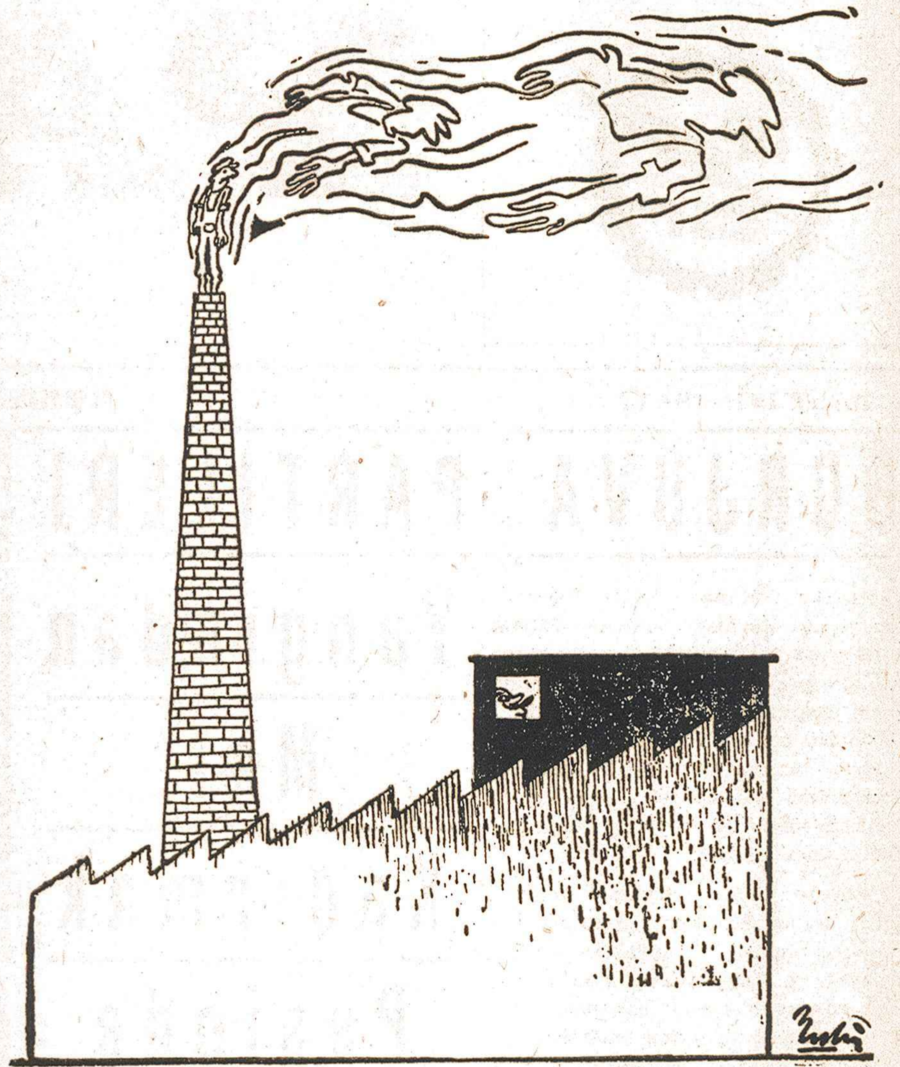
«Ayrıca, bütün zamanını ve enerjisini parti çalışmalarına hasredecek Profosyenel kadrolar meydana getirilmelidir.»

Partiyi suçlayarak, sosyalizmi kötüleyerek partiden ayrılan baylar, işte bu kararlara karşı çıkıyorlar, bu kararlar uygulanırsa parti bürokratik bir parti haline gelir, diyorlar.

Oysa 4. Büyük Kongre kararları parti içi sosyalist demokrasiyi gerçek temellere oturtacak ve tüm üyeleri kapsamına alacak niteliktedir. Çalışma ekipleri kurulmasından amaç, Partide görev almıyan, aktif şekilde parti çalışmalarına katılmayan üye bırakmamaktadır. Üyeler bu çalışma ekiplerinde yer alarak Parti pratiğinin yön alışında, etkili rol oynayacaklar, fikir ve görüşlerini belirteceklerdir. Böylece üye saflarının eylemsel ve düşünsel katkısı, sosyalist demokrasi, partinin günlük hayatında, çalışmalarında somut bir şekilde gerçekleşecektir. Ayrıca çalışma ekiplerinde, parti toplantılarında, bürolarda, organlarda tartışma ve eleştirilerle partinin ortak görüşleri, iradesi oluşacak ve kararlara bağlanacaktır.

Ayrıca 4. Büyük Kongre çalışma ekiplerinin «yığınlar içinde propaganda ve eyleme yöneltme çalışmaları geliştirilmeli ve böylece Partinin kitleler içinde kökleşmesi sağlanmalıdır.» direktifini vermiştir. Partinin işçi sınıfının ideolojik olduğu kadar, fiilî eylemsel öncülüğünü de gerçekleştirmesini, bilinçli işçi üye sayısını arttırmasını da 4. Büyük Kongre karara bağlamıştır.

Yukarıda yazımıza aldığımız kararlar dışındaki 4. Büyük Kongre kararları işçi sınıfının diğer emekçi sınıflarla ittifakı ve ilişkileri, Partinin demokratik kitle hareketleri karşısında izleyeceği politikayı kapsamaktadır. Bütün bu kararlar

YAZISIZ

Bedri Koraman - Milliyet

Partiyi işçi sınıfından, emekçi sınıflardan demokratik kitle hareketinden koparıcı değil, onlarla kaynaştırıcı kararlardır.

Bir kez bugün partide her zamankinden fazla fikir ve eleştiri özgürlüğü vardır. Yukarıda özetlediğimiz gibi, 4. Büyük Kongre kararlarının öngördüğü örgütlenme, eğitim ve parti çalışmalarıyla Parti içi demokrasi tam gerçekleştirmek amacına yönelecektir.

Biz insanları kendi kendilerine yakıştırdıkları sıfatlara rütbelere göre değil, yaptıkları şeye göre değerlendiririz. Onların gittiği yoldan daha önce gidenlerin, bize sağladıkları «tarihi tecrübeye» bakarız.

Tarih bize gösteriyor ki, Aybar ve benzerleri, sosyalist hareketi devrimci özünden boşaltıp reformcu bir hareket haline getirmişlerdir. Onların istedikleri tipteki partiler, sonunda burjuvazinin hizmetine girmişlerdir.

İşte, Partimizde «eleştiri özgürlüğü» isteyenler bunlardır. Unutmayalım ki, güzel bir söz olan «özgürlük» adına bugün dünyada en vahşice saldırılar yapıyorlar. Amerika, Vietnam'da, Kamboçya'da, Laos'da, «özgürlük» adına cinayetler işliyor; Türkiye'de üslerini, askerlerini biz daha «özgür» olalım diye bulundurduğunu iddia ediyor. Bütün kapitalistler sömürü düzenlerini «herkesin dilediği gibi çalışma ve kazanma özgürlüğü» adına savunuyorlar, emekçiler bu özgürlük adına sömürülüyorlar.

Aybar ve benzerlerinin, MDD'cilerin ve bunlara özenenlerin istedikleri «eleştiri özgürlüğü» ise, aslında, Türkiye İşçi Partisini devrimci bir parti olmaktan çıkarıp reformcu bir parti, burjuva düzeniyle uzlaşmış bir parti haline getirme özgürlüğüdür. Partiyi sosyalist yolundan döndürme özgürlüğüdür.

Bu özgürlükleri savunanlar şunu bilmelidirler ki, partimizin de kendini sapmalardan koruma özgürlüğü, sosyalist niteliğini geliştirme özgürlüğü, sosyalizmin bayrağını zafer burcuna dikmek için yoluna devam etmek özgürlüğü vardır.

Şimdi biz, ilan ediyoruz ki, partimizin özgürlüğünü, Aybar ve benzerlerinin MDD'cilerin ve diğer olumsuz unsurların «özgürlüğü»ne çiğnetmeyeceğiz. Eh. Bu da bizim hakkımızdır.

ÖRGÜT HABERLERİ

Geçtiğimiz hafta içinde İstanbul İl Merkeziyle Beşiktaş ve Üsküdar İlçe Merkezlerinde, kongre kararlarına ilişkin olarak, gençlik hareketiyle, sendikal hareket üzerinde, eğitim çalışmaları yapılmıştır.

★

Sanayi Odasının Eskişehir'de düzenlediği bir açık oturuma katılan Merkez Yürütme Kurulu Üyesi Prof. Sadun Aren, ayrıca, Eskişehir TÖS lokalinde «Türkiyenin toplumsal yapısı ve bugünkü bunalım» ve TİP İl Merkezinde «Partimiz ve günün meseleleri» konuları üzerinde konferanslar vermiştir.

★

Kocaeli Senatörü Fatma Hikmet İşmen ve Adnan Celayir arkadaşlarımız, Uşak, Aydın, Manisa, Balıkesir, Çanakkale örgütlerinde çalışmalar yapmak üzere geziye çıkmışlardır.

KİM PATLATIYOR DİNAMİTLERİ

Sarız İlçe Başkanı İzzet Akkaya arkadaşımızın dükkanı önünde, 24 Mart 1971 günü, dinamit patlatılmıştır. Dinamiti patlatan, AP Kayseri İl Genel Meclisi azası Kamil Türkdönmez'in oğlu Lütfi Türkdönmez'dir. Ve, bu kişi olaydan sonra tevkif edilmiştir.

Kim patlatıyor bu dinamitleri, bombaları böyle, diye merak edenlere olayı duyururuz.

Ayrıca, yine bütün ilgililere önemle duyururuz ki, Sarız'da, halk arasında kasten mezhep düşmanlığı yaratılmaktadır... Devrimcilere karşı baskı havası estirilmektedir... Ve bazı gericilerin silahlandırıldığı haberleri dolaşmaktadır... Bu durum karşısında insanların bir kısmı gece sokağa çıkamamaktadır. Halk'ın emniyet kuvetlerine karşı güveni kalmamıştır.

SOSYAL DEMOKRAT SAPMA — SOSYAL DEMOKRAT SAPMA — SOSYAL DEMOKRAT SAPMA — SOSYAL DEMOKRAT SAPMA — SOSYAL DEMOKR

SOSYAL DEMOKRAT SAPMA

Türkiye İşçi Partisi, Türkiye işçi sınıfının iktidara yürüyen hareketidir. Bu hareket Türkiye toplumunun, özellikle Türkiye işçi sınıfının gelişiminden ayrı düşünülemez. Bu gelişimden kaynaklanır ve işçi sınıfı hareketinin pratik ve teorik öncülüğünü yapar. Bu işçi sınıfı partisinin tarihsel görevidir.

Türkiye İşçi Partisi bugün bulunduğu yere, bu görevi yerine getirmede önemli yol alarak gelmiştir. Ancak önümüzde geçilecek daha çok yol vardır. Bu yolun güçlüğü bizi ürkütmemelidir. Türkiye İşçi Partisinin bu güne kadar emin adımlarla aldığı mesafe bundan sonrası için bir güven kaynağıdır. Geçtiğimiz dönemde Türkiye İşçi Partisi Türkiye toplumundaki ve kendi içindeki gelişmeleri ciddiyetle değerlendirmek ve gerekli kararları cesaretle almak gücünü göstermiştir. Dördüncü Büyük Kongre bunun ispatıdır.

Türkiye İşçi Partisi Dördüncü Büyük Kongresi önümüzdeki dönemin devrimci ihtiyaçlarına cevap veren kararlar almıştır. Kongrenin yönetimle görevlendirdiği kadro bu kararları uygulamak uğraşı içindedir. Bunu herkes görmektedir. Herkesin gördüğü diğer birşey şudur: Bu gidişi geriye döndürmeye, Partiyi yolundan çevirmeye kimsenin gücü yetmeyecektir. Bu görüldüğü içindir ki, Türkiye İşçi Partisindeki sosyal demokratlar partiyi terketmek zorunluğunu duymaktadır. Ve terkederken de partiye elllerinden gelen zararı vermeye çalışmaktadırlar.

Türkiye İşçi Partisi'nin bu gün ulaşmış olduğu aşamayı anlayabilmek için Sosyal demokratların partiden atılış ve ayrılışları üzerinde durmak gerekir.

Bunlar içinde belirli bir dönemde belirli bir süre partide sorumluluk almış, bunu başarıyla yürütmüş olanlar vardır. Bu gün bunlar uzun süren bu mücadeleden sonra parti dışına çıkarılmaktadır. Bu çıkarılışın geçerli ve kaçınılmaz olduğunda hiçbir partilinin kuşkusu olamaz. Bu bir çelişki midir? Asla. Bunu bir çelişki olarak kabul etmek, Türkiye toplumunun, işçi sınıfının ve onun partisinin dinamiğini anlamamak olur.

Türkiye sosyalist hareketi belirli bir aşamadan geçmek zorunda idi ve geçti. Bu aşamada önemli sorumluluğu olanlardan bazıları Türkiye sosyalist hareketini bu miadını doldurmuş aşamada, bu kalıplar içinde tutmaya çalıştılar. Hareketin gelişmesinde bir engel haline geldiler. Bu sebeple yenilmeleri gerekliydi, yenildiler. Parti dışına çıkarılmaları gerekti, çıkarıldılar.

Bu bir zayıflık mıdır? Bunlar bir tarihi hatıra gibi TİP içinde ve bir köşede saklanamazmıydı? Zayıflığın en büyüğü böyle düşünmektir. Böyle düşünmek, duygusal olmak, işçi sınıfı hareketinin zorunlu görevlerini anlamamaktır. İşçi sınıfı partisi içinde bireyciliğin, kişisel borç-alacak hesaplarının yeri yoktur. Kendi içinde duygusallığın sınırlarını aşamayan bir işçi partisi burjuvaziyle mücadelesinde bunu hiç yapamaz. Duygusal nedelerle işçi sınıfının disiplininde gedikler açılmasına müsaade eden bir işçi partisi, burjuvazi ile mücadelesinde sadece bu gediklerin büyüdüğünü görür. Türkiye İşçi Partisi hiçbir sebeple disiplinsizliğe müsaade edemez ve etmemektedir.

Büyük Kongreden sonra en yetkili kurul olan Genel Yönetim Kurulunda bu konuda alınan karar aleyhinde hiçbir oy kullanılmamış olması partinin bu konuda ki uyanıklığını göstermektedir. Genel Yönetim Kurulu aldığı kararla parti hiyerarşisine yapılan saldırıyı karşılamış ve tersine çevirmiştir.

Bütün bunların sonunda kalıntısı parti dışına itilen sosyal demokratlık, giderken partiye zarar verme gayreti içinde Profesyonel Partili Kadrolar'a karşı çıkmaktadır. Bugün partililer bilmektedir ki sosyalist hareketi ileriye götürmek, geliştirmek, vaktinin tamamını parti çalışmalarına verebilecek profesyonel kadroları yaratmadan bunların sayısını arttırmadan mümkün değildi.

Ve ancak geçimleri parti tarafından karşılanan profesyonel kadrolar yaratma yoluyla parti görevlerinin ve yönetiminin zengin aydınların tekeline geçmesi önlenebilir. Parti dışına sürülen sosyal demokratlar son feryatlarıyla profesyonel kadrolar anlayışına saldırmaktadır. Gerçekte bu feryatlar işçi sınıfının kendi partisine sahip çıkmasına karşı çıkılmaktadır.

Bugün sosyal demokratlık par-

(Devamı Sayfa 3'de)

Emperyalizm Laos'ta da

(Baştarafı Sayfa 4'de)

met kuvvetlerini yetiştirmekte ve teçhiz etmektedir Ve, Laos'u kendi kontrolları altında tutmak istemektedirler. Nihayet, Ho Şi Minh yolunu kesmek bahanesiyle, kendi hava ve topçu kuvvetlerinin desteğinde, Günet Vietnam birliklerini Laos'a sürmüşlerdir.

Artık tarihsel ömrünü tamamlamış bulunan kapitalizm varlığını bir müddet daha sürdürmek için, yeryüzündeki mevzilerini korumak, mümkünse, genişletip güçlendirmek gayretindedir. Bu itibarla, emperyalist strateji, ulusal kurtuluş devrimlerinin can düşmanıdır. Çünkü ulusal kurtuluş devrimleri emperyalizm'i yer yer gerileten ve çökerten hareketlerdir.

Çağımızın temel çelişkisi dünya sosyalist sistemiyle emperyalizm arasındaki çelişkidir ve denge, hızla dünya sosyalist sisteminden yana dönmektedir. Emperyalist sistemi içten çökerten unsurlardan biri, 2. Dünya Savaşından bu yana hız kazanan ve bu sistemden sürgit kopmalara yol açan ulusal kurtuluş devrimleri olmuştur. Emperyalizmin politik, ekonomik, ideolojik ve askerî stratejisi, bir yandan sosyalist sistemin üstünlüğünün kanıtlanması, öte yandan ulusal kurtuluş devrimlerinin zaferden zafere koşması sonucu, gitgide şiddet ve zulüm temeline oturmaktadır. Dün Vietnam ve Kamboçya'yı, bugün Laos'u kana bulayan, yarın da kaçınılmaz olarak Afrika ve Latin Amerika'ya yönelecek olan emperyalizmin «sıcak savaş» stratejisi, karşısında, dünya kapitalist sistemini çökertmek ortak noktasında birleşen dünya sosyalist sistemiyle ulusal kurtuluş devrimlerini bulacaktır. Ve emperyalizmin mezarı bu güçlerin ortak mücadelesiyle kazılacaktır.

Tedbirler tasarıları

(Baştarafı Sayfa 1'de)

sürdürmek için hep böyle bir takım bahaneler icat etmişlerdir.

■ TÜRKİYEDE NEYİN KAVGASI YAPILIYOR

Evet, bugün Türkiyede toplumu derinden sarsan bazı olaylar ceryan etmektedir. Ama bütün bu olayların özü sosyal ve ekonomik sorunlara dayanmaktadır. Halk soyguncularının hesabına gelmediği için, meselenin bu tarafı üzerinde hiç durulmamaktadır. Gerçekten de bugün Türkiyede kopan kavga, asıl anlamıyla, halk'ın, iç ve dış sömürüden kurtulma kavgasıdır. Ve bu kavga, ne tedbir alınırsa alınsın, mutlaka sonuna kadar sürecektir. Çünkü halk'ın geleceği bunabağlıdır. Esasen, tarihin emri de budur.

İyi ama bu mücadele sırasında bombalar, dinamitler patlatılıyor, denilecek... Bir kere, bu patlamaların önünü almak için sözü edilen kanunların çıkarılmasına gerek yoktur; bugün var olan kanunlara göre de bomba ve dinamit, patlatılamıyacaksa, patlatılamaz. İkincisi, bu işin içinde çok iş vardır; devrimci harekete karşı öyle bir provakasyon ortamı, öyle dolaşık bir durum yaratılmıştır ki, bu günkü olaylar üzerine sağlam bir değerlendirme yapma olanağı yoktur. Ancak, besbelli ki, olayların çoğu tertiptir. Meselâ Ankarada bir okulun bahçesinde iki çocuğun yaralanmasına sebep olan patlama, ilerici düşünce ve niyet taşıyan bir kimsenin sebep olacağı patlama olamaz.

■ İŞÇİ SINIFINA KARŞI KURULAN OYUN

Her türlü dalavere bir yana, aslında bu patlamaların ötesinde egemen sınıfların ödünü patlatan şey devrimci hareketin gelişmesidir. Ve aslında bütün tedbirler bu hareketi durdurmak için düşünülmekte ve bütün oyunlar bunun için oynanmaktadır. Bakınız, hazırlanan tasarılardan biri Ceza Kanunu'nun 201. maddesi üzerinde yapılan değişikliktir ve şöyledir :

«Her kim cebir ve şiddet veya tehdit ile gerek işçiyi ve gerek ticaret ve sanat sahiplerini veya işverenleri yevmiyeleri azaltıp çoğaltmaya yahut evvelce kabul edilen şartlardan başka şartlar altında mukaveleler kabulüne icbar etmek maksadı ile bir işin tatiline veya nihayet bulmasına sebebiyet verir veya tatilin devamına âmil olursa bir seneden beş seneye kadar hapis cezasıyla cezalandırılır.

Her kim yukarı fıkradaki maksatların istihsaline mâtuf olmak üzere, cebir ve şiddet veya tehdit olmaksızın, iş yerini her ne suretle olursa olsun kısmen veya tamamen işgal ederse üç aydan bir seneye kadar hasip cezasiyle cezalandırılır.»

Yukarıdaki fıkralarda yazılı hallerde ayrıca tahribat meydana getirilmişse tâyin olunan ceza, tahribatın derecesine göre, üçte birden yarıya kadar arttırılır.»

Eğri oturup doğru konuşalım, gürültüye-patırtıya getirerek ileri sürülen bu tasarının patlamalarla çatlamalarla hiç ilgisi yoktur. Ve bu tasarı, sendika kurma, toplu sözleşme ve grev yapma haklarını dolaylı şekilde ortadan kaldıracak niteliktedir.

Denilecek ki, «hayır, tasarı sadece fabrika işgallerini önlemek içindir». İyi ama beyler, hep biliyoruz ki, fabrika işgalleri şimdiye kadar nam olsun diye yapılmadı. İşçileri bir takım şartlar zorladı buna. Çünkü işçilerin sendika seçme ve çalışma haklarına riayet edilmedi. İşçiler bu haklarına sahip çıkmak için yer yer fiili direnmelere ve fabrika işgallerine yöneldiler.

Şimdi, Ceza Kanunda tasarlanan değişiklikle, işçiler düpedüz patronların pençesine teslim edilmek istenmektedir. Çünkü tasarı gerçekleşirse işçiler, her meselede patronlara itaat etmek ya da çok şeyi göze almak zorunda kalacaklardır. Meselâ diyelim ki patronun biri, bir kısım işçiyi işten attı. Niçin attı, diyeceksiniz. Patron bu ya, atacağı tuttu attı. İşte buna hiç ses çıkarılmayacaktır. Zira bunu önlemek için girişilecek bir eylemin cezası 5 yıl hapistir. Oyunun iğrençliğine bakınız: işçi yan baksa işten atılacak, diretse 5 yıl hapis yatacak, diretmese işsiz kalacak... Yine diyelim ki patron, işçileri «ni», kendi dilediği ya da kendi kurdurduğu bir sendikaya bağlamak istedi; niçin istediği malûm. İşçi dirense 5 yıl hapis, diretmese sarı sendikaya teslimiyet...

Görülüyor ki, «tedbirler», sömürüyü devam ettirmenin ve onun için de bu soygun düzenini sürdürmenin tedbirleridir. Bu itibarla, bu tedbirler karşısında gözümüzü dört açmalı ve tedbirli olmalıyız.

■ ASIL BOMBA SEFALETTİR

Ayrıca, bugün, Türkiyenin kaderine hakim olanlar şunu bilmelidirler ki, ne türlü tedbir alınırsa alınsın, bu bozuk düzen çökecektir. Bunu öyle ezbere değil, toplumsal gelişim kanunlarına ve toplumun mücadele kudretine dayanarak söylüyoruz. Devrimci hareket, tarihin yarattığı ve halk soyguncularının karşısına diktiği bir harekettir. Bu hareket, hiç ötesi yok, halk soyguncularını ezip geçecektir. Bunu «tedbirlerle» filan önlemeğe kalkmak, dünyanın dönüşüne karşı durmak gibi bir şeydir.

Şu gerçeği herkes kafasına koymalıdır: asıl bomba sefalettir. Sefalet bu düzenin yarattığı bir durumdur. Şimdi, hem bu sefalet düzeni sürdürülecek ve hem de sosyal patlamalar olması istenmeyecek; bu, her şeyden önce, akıl ve sağduğu dışına düşmektir.

Yine işaret etmek isteriz ki, sakın ola, türedi politikacı kafasıyla faşist yöntemlere özenilmesin. Bir kere, Türkiyenin koşulları bunu götürmez. Esasen Faşizm insanlık dışı bir düzen olduğu için tutmaz. Bu rezilliği en yaman şekilde yürütmeğe kalkan Musolini ve Hitler'in akibetleri ortadadır. Bugün bir kaç faşist taslağının hüküm sürmesi kimseyi aldatmasın, gün gelecek olanların akibetlerini de göreceğiz.

Elhasıl, Türkiyenin geleceği devrimci harekete bağlıdır. Onun için devrimci hareketle oynamak, Türkiyenin geleceği ile oynamaktır. Bu itibarla, devrimci hareketle oynayanların başına iyi hal gelmez. Halkın kurtuluş davasına karşı gelenlerin er veya geç paylarına düşecek şey yenilgi ve utanç olacaktır.

Milli Kurtuluş Hareketleri

(Baştarafı Sayfa 4'de)

devriminin başlatılmasında, yabancı tekellerin egemenliğinin sona erdirilip toplumsal ve siyasi hayatın demokratlaştırılmasında, tarihi amacı olan sosyalizmin gerçekleştirilmesi bakımından, büyük çıkarı vardır. Hatta örgütlü ve bilinçli bir sınıf haline geldiği, partisi aracılığıyla milli kurtuluş devriminin birinci evresinde öncü ve yönetici bir rol oynadığı Çin, Kore, Vietnam gibi ülkelerde, milli kurtuluş devrimi, ikinci evrede, sosyalist devrim haline dönüştürülmüştür. Ne var ki, bu durum, bütün milli kurtuluş devrimleri için tek, evrensel bir model olarak düşünülemez. Çünkü işçi sınıfı, sayı, örgütlenme ve bilinç bakımından, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde, çoğunlukla güçsüz bir durumda bulunur. O zaman, milli kurtuluş devriminin öncülüğü, milli burjuvazi, ara tabakalar, ya da asker - sivil aydınlar gibi, işçi sınıfı dışındaki yurtsever ve demokratik güçler tarafından yapılır ve devrimin birinci evresi, yani siyasi bağımsızlığın elde edilmesi, bu sınıf ve tabakaların öncülüğünde gerçekleşir. Bu durumda, milli kurtuluş devriminin ikinci evresi, yani iktisadi bağımsızlık evresi başlar.

Özetlersek, milli kurtuluş devriminin birinci evresinin muhtevasının, emperyalizmin siyasi hegemonyasına son vermek; ikinci evresinin muhtevasının ise, emperyalizme karşı iktisadi bağımsızlığı sağlamak olduğunu söyleyebiliriz.

Milli kurtuluş devriminin birinci evresini işçi sınıfı öncülük ve yönetiminde yürüten, iktidar sorununu işçi sınıfı eliyle çözen sömürge ve yarı sömürge ülkeler, milli kurtuluş devrimini sosyalist devrim haline dönüştürmüş ülkelerdir. Devrimin bu ülkelerdeki gelişmesi, artık milli kurtuluş devriminin ikinci evresi çerçevesinde değil, sosyalist devrim çerçevesinde oluşur.

Milli kurtuluş devriminin birinci evresini işçi sınıfı dışındaki ilerici ve yurtsever sınıf ve tabakaların öncülük ve yönetiminde yürüten, iktidar sorununu bu sınıf ve tabakalar eliyle çözen ülkeler, milli kurtuluş devriminin ikinci evresine geçen ülkelerdir. Devrimin bu ülkelerdeki gelişmesi, milli demokratik iktidar niteliği taşıyan devrimci demokratik küçük burjuva rejimler altında, milli kurtuluş devriminin ikinci evresi çerçevesinde oluşur. Bu çerçevenin sonuna kadar geliştirilerek sosyalist devrime geçilebilmesi için, kapitalist olmayan bir yolun izlenmesi şarttır.

Eskiden sömürge ve yarı sömürge durumunda bulunan ülkelerden büyük bir çoğunluğunda, bugün milli kurtuluş devriminin birinci evresi tamamlanmış, bu ülkeler ya sosyalist devrim aşamasına, ya da milli kurtuluş devriminin ikinci evresine gelmişlerdir.

Dünya devrimci mücadele süreciyle ilgili bazı konular, bu şematik açıklamalardan hareketle, daha ayrıntılı bir şekilde incelenebilir.

Yetmiyor denilen kanuna

(Baştarafı Sayfa 1'de)

«YETMİYOR» DENEN KANUNA BAKIN HELE!

Bu çizelgeden de anlaşılabileceği gibi, Türk Ceza Kanunu, toplam maddelerinin yaklaşık üçte-ikisini, **mevcut devlet ve toplum düzenine karşı işlenen suç ve kabahatların cezalandırılmasına ayırmış,** buna karşılık, şahıslara karşı işlenebilecek suçları 43 maddede özetlemiştir. Kanunun mantığını yansıtabilecek bir diğer ilginç husus da, idam cezalarıdır. Şimdi, kısaca, onu görelim.

İDAM CEZASINA İLİŞKİN HÜKÜMLER

Türk Ceza Kanunu yirmi-üç (23) suça ilişkin olarak «idam cezası» öngörmektedir. «Toplum ve Devlet Düzenine Karşı İşlenen Suçlar» ile «Şahıslara Karşı İşlenen Suçlar» diye ikili bir ayrıma gittiğimizde görürüz ki, ilk bölümde yirmi-iki (22), ikincisinde de bir (1) idam cezası yer almaktadır. İdam cezalarının suçlara göre dökümünü vererek, «sesli düşünme»mizi bitiriyoruz.

İdam Cezasını Gerektiren TCK Maddeleri

Suçun Niteliği	İlgili TCK Maddesi
DEVLETİN ULUSLARARASI ŞAHSİYETİNE KARŞI SUÇLAR	125-127, 129, 131-133, 136-138, 141.
DEVLET KUVVETLERİNE KARŞI SUÇLAR	146, 147, 149, 152.
DEVLET İDARESİNE KARŞI SUÇLAR	217.
ADLİYEYE KARŞI SUÇLAR	285, 286.
AMMENİN SELAMETİNE KARŞI SUÇLAR	403, 407.
ADAB-I UMUMİYE VE AİLE NİZAMINA KARŞI SUÇLAR	418, 439.
ŞAHISLARA KARŞI SUÇLAR	450.

Sosyal Demokrat

(Baştarafı Sayfa 2'de)

ti dışına sürülüyor ancak unutmamak gerekir ki, sosyal demokratlık işçi sınıfı partisinin devamlı bir düşmanıdır. Her fırsatta ortaya çıkar, her fırsatta partiye sızan, işçi sınıfının devrimci mücadelesini önlemek için hiçbir fırsatı kaçırmaz. Bunu böylece bilmek ve sosyal demokratların ileride doğurabileceği tehlikelere karşı titiz bir uyanıklık göstermek gerekir.

Kaldı ki, sosyalist düzeni kurmayı amaçlayan işçi sınıfı partilerinde profesyonel kadroların gereğini ve varolduğunu bütün aklı başında kişiler bilir. Nitekim, kendilerini tam olarak parti çalışmalarına verecek kadrolara baştanberi ihtiyaç duyulmuştur. Ve 1965 öncesindenberi, partide, bu konu zaman zaman görüşülmüştür. Ne gariptir ki, o zamanlar, Aybar da bu gereği diğer yöneticilerle birlikte kabul etmiştir. Ancak, bazı nedenlerden ötürü mesele şimdiye kadar gerçekleştirilememiştir. Ama, artık bugünkü şartlar içinde, çalışma günü bittikten, yani saat 17.00'den sonra yapılacak çalışmalarla parti işlerini yürütmek imkânsız hale gelmiştir. Bu yüzden işin çaresine başvurulmuştur.

Parti kadro elemanlarına verilen para hizmet karşılığı bir maaş değil, tam gün çalışabilmeleri için zaruri ihtiyaçlarını karşılayacak olan bir ödenektir. Eğer bunların geçimlerini sağlayacak bir gelirleri varsa, hizmetleri ve çalışmaları ne kadar önemli ve kıymetli olursa olsun, bir şey verilmez.

Bir de var ki, şahsına değil, partiye verilmiş oylarla milletvekili seçilen ve bu milletvekilliği maaşından partiye ayda ancak 10 lira ödeyen Aybar'ın)geçen dönem milletvekilleri ayda 850 lira öderlerdi) bu günkü yöneticilerinin partiye «ekmek kapısı» yaptıklarını söylemeye hiç dili varmaması gerekirdi. Hele (Parti Genel Yönetim Kurulu aksine karar vermiş olduğu halde) Aybar'ın zamlı milletvekili maaşlarını savunması, zamlı maaşlar alınmazsa bunun «sosyal adalete aykırı olacağı» yolunda basına demeçler vermesi kimin ne peşinde olduğunu açıkça göstermiştir.

Yangından mal

(Baştarafı Sayfa 1'de)

vermiş olduğu kararları hükümsüz kılmak için girişilmiş hareketler olacaktır. Nedenine gelince, Anayasa Mahkemesi, Anayasa hükümlerine göre karar vermiştir. Karara göre de milletvekilleri zamlı maaş, partiler hazineden ödenek olamazlar. Hal böyleyken, şimdi, Anayasa ilgili hükümlerini değiştirmek ve giderek durdurulan uygulamalara tekrar devam etmek, düpedüz Anayasa Mahkemesinin kararlarını iptal etmek olur. Ve bu, milletvekillerinin Anayasa'ya uymaları gerekirken, Anayasanın miletvekillerine uydurulması olur. Bu ise, en azından, yasama yetkisinin kötüye kullanılmasıdır.

Burjuva parlamenterleri, Anayasa Mahkemesi kararlarına aykırı olarak yeni formüllerle kendilerine zamlı maaşlar, partilerine hazine ödenekleri koparmağa çalışırken, Türkiye İşçi Partisinin yine karşılarına dikileceğini bilmelidirler.

Amasya başıboş

(Baştarafı Sayfa 1'de)

komandoların saldırısına uğramışlardır. Bu saldırı yetmezmiş gibi, MNP İl ve Merkez İlçe başkanları, gerçekleri kavramaktan uzak bazı insanları Atalay kardeşlere ve onları korumak isteyenlere karşı kışkırtmışlardır. Polis ve diğer ilgililer, bütün bu densizliklere seyirci kalmışlardır.

Bu olay üzerine Genel Sekreter Yardımcısı Osman Sakalsız ve Merkez Yürütme Kurulu üyesi Av. Turgut Kazan arkadaşlarımız Amasya'ya gitmişlerdir.

Batmanda işçiler

(Baştarafı Sayfa 1'de)

bezirgânları Harun yapmak demek değildir.

Biz bunları ne Başbakana, ne de maaşlarını onbin beş yüz'e çıkarmağa çalışan milletvekillerine söylemiyoruz. Biz, bunları «açız, iş istiyoruz» diye bağıran insanlara söylüyoruz. Bağırmak yetmez, bizi aç bırakan bu düzeni değiştirmek gerekir. Bilmeliyiz ki, çektiklerimiz, bu düzenin bize ettikleridir.

Milli Kurtuluş Devrimi Nedir?

Milli kurtuluş devrimi, siyasi ve iktisadi bağımsızlıktan yoksun sömürge ve yarı-sömürge ülkelerdeki milli kurtuluş mücadelelerinin son aşamasıdır. Buna göre, milli kurtuluş devrimi, iki evrede tamamlanır :

1 — Siyasi bağımsızlığın kazanılması, emperyalizmin siyasi hegemonyasından kurtuluş;

2 — İktisadi bağımsızlığın kazanılması, emperyalizmin iktisadi hegemonyasından kurtuluş.

Birinci evrede, siyasi iktidar, yabancı emperyalist burjuvazi, yerel feodalite ya da aşiret başkanlarının elinden, o zamana kadar ezilen halkların ilerici ve yurtsever güçleri eline geçer.

İkinci evrede, devrimci hareketin ağırlık merkezi, siyasi bağımsızlık mücadelelerinden, iktisadi bağımsızlık mücadelesine kayar. İlk evrenin kazançlarını koruyup sağlamlaştırmak, yabancı tekellere bağımlılıktan kurtulmak için, iktisadi bağımsızlığın sağlanması şarttır.

Milli kurtuluş devriminin birinci evresi, emperyalizmin **sömürgeci** dönemine tekabül eder. Emperyalizmin sömürgeci sistemi, esas itibariyle çökmüş bulunduğuna göre, milli kurtuluş devriminin birinci evresi dünya çapında, esas itibariyle, tamamlanmıştır.

Milli kurtuluş devriminin ikinci evresi, emperyalizmin **yeni - sömürgeci** dönemine tekabül eder. Milli kurtuluş devriminin ikinci evresi, eski sömürge ve yarı sömürge ülkelerin çoğunda, henüz tamamlanmamıştır.

Emperyalizmin sömürgeci ve yeni - sömürgeci dönemini şimdilik bir yana bırakarak, milli kurtuluş devrimi üzerine biraz daha ayrıntılı bilgi verelim.

Herşeyden önce, emperyalizmin karşısında siyasi ve iktisadi bağımsızlık anlamına gelen milli kurtuluş devriminin, sömürge ve yarı sömürge durumunda bulunan ülkeler için söz konusu edilebilecek bir devrim türü olduğunu unutmamak gerekir.

Söz konusu ülkeleri, sömürge ve yarı sömürge ülkeler kategorisine sokan ortak özellikler nelerdi?

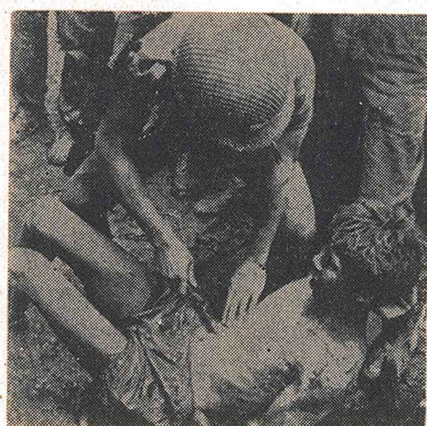
Bir defa, büyük bir çoğunluğu son derecede geri tarımsal bir yapıya sahip bulunan bu ülkelerin hepsi, siyasi ve iktisadi bağımsızlıktan yoksun ülkelerdi. Siyasi ve iktisadi hayatları, yabancı emperyalizmin egemenliği altındaydı. Herşeye yabancı tekeller hakimdi. Yabancı tekeller, bu ülkelerin iktisadi hayatlarını kendi çıkarlarına göre düzenliyor, bu ülkeleri bir tarımsal ürünler ve hammaddeler deposu olarak kullanıyorlardı. Böylece, bu ülkelerin iktisadi gelişmeleri engellenmiş oluyordu. Yabancı tekeller, yani yabancı emperyalist burjuvazi, ya bu ülkeleri doğrudan doğruya yönetiyor, ya da istediği hükümeti iş başına getiriyor, istemediği hükümeti iş başından uzaklaştırıyordu. Her iki halde de, bu ülkeler halklarının en temel demokratik hakları bile çiğneniyordu. Bu ülkeler içinde önemli bir varlığa sahip bulunan feodal (hatta feodal öncesi) ilişkilerin temsilcileri, yabancı kapitalist tekeller tarafından desteklenip korunuyordu. Çünkü bu güçlerin varlığı sö-

mürgecilerin işine geliyor, onların ülkeyi daha kolay yönetmelerine, daha çok sömürmelerine yarıyordu.

Böylece, emperyalizm, bir yandan en küçük bir siyasi ve iktisadi bağımsızlık girişimini vahşice bastırarak sömürge ve yarı-sömürge ülkeler halklarını dolaysız bir baskı altında tutuyor, bir yandan da ülke içindeki bütün gerici güçleri, en başta bu ülkelerde önemli bir ağırlığa sahip bulunan feodal ilişkiler temsilcilerini, yani büyük toprak sahipleri ve aşiret başkanlarını destekliyordu. Halkın hayatını dayanılmaz hale getiren bütün felaketler, her şeyden çok, yabancı emperyalizmin, yabancı tekellerin, yabancı emperyalist burjuvazinin elindeydi.

Böyle olduğu içindir ki, milli kurtuluş devrimi, her şeyden önce, anti-emperyalist bir nitelik taşır. Asıl amacı, yabancı emperyalizmin siyasi ve iktisadi hegemonyasına son vermek, bu anlamda siyasi ve iktisadi bir bağımsızlık kazanmaktır. Ne var ki, emperyalizmin ülke içindeki esas desteğini, yani ülkenin siyasi ve iktisadi gelişmesini engelleyen feodal (ve feodalizm-öncesi) ilişkiler temsilcilerini, toplumsal bir güç ola-

rak, ortadan kaldırmadıkça, bu amaç gerçekleşemez. Büyük toprak sahipleri ve aşiret başkanlarının gücü, ancak geniş halk yığınlarının devrimci mücadeleye katılmasıyla kırılabilir. Bunun için de, ülkenin siyasi hayatının demokratlaştırılması, geniş halk yığınlarının siyasi hayata katılmasının sağlanması şarttır. Öyleyse, milli kurtuluş devrimi, anti-emperyalist niteliği yanında, anti-feodal ve demokratik bir nitelik de taşıyacaktır.

Sömürge ve yarı sömürge ülkeler, milli kurtuluş devrimleri arifesinde, iktisadi ve siyasi bakımdan, farklı gelişme düzeylerinde bulunuyorlardı. Bu durum, bu ülkelerdeki toplumsal sınıfların durumu ve nisbi ağırlıkları üzerinde de, etkili oluyordu. Örneğin, işçi sınıfının sayısı, örgütlenme derecesi ve bilinç durumu, ülkeden ülkeye hayli değişiyordu. Gene de, bütün bu ülkelerde, yabancı tekellerin baskı ve sömürüsüne maruz kalan ve bundan ötürü milli kurtuluş devrimine katılan, onun hareket ettirici güçleri arasında

yer alan bir işçi sınıfı ve bir köylülük, bir «milli» burjuvazi ve bir şehir küçük burjuvazisi, ilerici bir asker-sivil aydınlar tabakası ve çeşitli ara tabakalarla; yabancı tekellerle işbirliği yapan ve bundan ötürü milli kurtuluş devrimine karşı çıkan, emperyalizmden yana bir «gayri milli» burjuvazi ve bir feodaller sınıfı vardı.

Köylülük, sömürge ve yarı - sömürge ülkelerinin sayıca kalabalık ve çoğunlukla milli kurtuluş devriminin esas hareket ettirici gücünü meydana getiren sınıftır. Topraktan yoksundur; ve bir yandan feodallerin, bir yandan da feodallerle birleşmiş yabancı tekellerin ağır baskı ve sömürüsü altında yaşar. Toprak meselesi, sömürge veya yarı-sömürge ülkelerin en önemli toplumsal meselesidir. Bundan ötürü, köylülük, büyük bir anti -emperyalist ve anti-feodal gücü temsil eder. Yabancı sermayenin ve feodallerin iktisadi ve siyasi egemenliklerinin yıkılmasında büyük çıkarı vardır. Bunun sonucu, sömürgeciliğe ve feodalizme karşı mücadelede, işçi sınıfının tabii müttefikidir.

İşçi sınıfı, toplum içindeki objektif durumu bakımından, en devrimci sınıftır. Milli kurtuluş

(Devamı Sayfa 3'de)

EMPERYALİZM LAOS'TA DA YENİLİYOR

Emperyalist Amerika, geçtiğimiz haftalarda Çin Hindi'ndeki savaş alanını iyice genişleten bir saldırıya girişti. Saldırının askeri amacı, Kuzey Vietnam'ın ikmal yollarını kesmek; Laos'un üçte ikisini elinde tutan Laos Halk Ordusunun ilerleyişini durdurmak; Kuzey Vietnam, Vietkong ve Laos Halk Ordusu arasındaki bağlantıyı ortadan kaldırmaktır. Bu askeri amacın güttüğü siyasi plân ise, Güney-doğu asyadaki halkların ulusal kurtuluş devrimlerini çökertmektir.

Laos'a yapılan saldırıya, savaşın devamından çıkarı olan tekelci kapitalistlerin mutemed adamı olan Nixon karar vermiştir. Saldırı üzerine Amerika'da kopan gürültülere göre, bir çok senatörün dahi meseleden haberi yoktu. Ve yine Amerika'da yapılan yorumlara göre, Nixon, Çin Hindi'ndeki kanlı oyunlarda, eski Başkan Johnson'u geride bırakmıştır. Ayrıca, Laos'un ancak üçte birine hakim olan kukla Laos Hükümeti bile Amerika'nın bu saldırısını «emperyalist saldırı» diye nitelemiştir.

Amerikan emperyalizminin iğrenç taktik ve stratejisine göre, saldırı, bilfiil Amerikan kuvvetleri yerine, Amerikanın destek ve kontrolu altındaki satılık güçlerce yürütülmektedir. Güney Vietnam halkıyla hiç bir bağı olmayan Güney Vietnam Ordusu, Amerikan savaş araçlarıyla donatılarak, Laos'a salınmıştır. Bugün Laos'ta kan ve ateş saçan ordu bu ordudur. Ayrıca, Amerikan Gizli Haber alma teşkilatı (CIA) da, Laos ve Tayland'lılardan kiralanmış, paralı askerlerden oluşan birlikler kurmuştur. Bu birlikler de savaş alanına sürülmüştür. Amerikan hava ve topçu kuvvetleri ise savaş alanlarına bomba ve mermi yağdırmaktadır.

Bütün bunlara rağmen Amerikan emperyalizmine karşı çarpışan güçler, kahramanlık ve başarı örnekleri vererek, milli kurtuluş mücadelesini sürdürmektedirler. Öyle ki, meşhur Ho Şi Mihn Yolu'nu kesmek için harekete geçen Güney Vietnam birlikleri, milli kurtuluşçularla giriştikleri çarpışmalarda kendi ikmal yollarını elden kaçırmışlar ve eriyip gitmişlerdir. Halk Savaşının ustalık ve yiğitliğine dayanamıyan Güney Vietnamlı askerler, sıkıştıkları yerde paniğe kapılmışlar ve imdat feryatlarını basmışlardır. O kadar ki, yaralıları almağa gelen Amerikan helikopterlerine, yaralıları çiğneyerek sağlamlar doluşmuşlardır. Vietnamlı uşakların kendi ikrarlarına göre, kısa süren bir çarpışmada 450 kişilik bir Güney Vietnam taburu tamamen yokolmuştur. Nitekim, ilk elde çarpışmalara sürülen 16 bin Güney Vietnamlının üzerine yeniden 19 bin kişinin gönderilmesinden söz edilmektedir.

Bu arada Amerikan Hava Kuvvetleri de önemli kayıplar vermektedir. Çarpışmalardan bu yana düşürülen helikopter sayısı 70'i bulmuştur. Amerikalılar, düşürülen helikopter pilotlarını aramak için Amerikan piyadelerinin de Laos'a girmelerini istemektedirler. Bu, Amerikan ordusunun Laos'a düpedüz girmesi için bir bahane olabilir. Gerçi Amerikan Temsilciler Meclisi Laos'a kara kuvvetlerinin gönderilmesini menetmiştir. Ama bu lafta kalabilir. Amerikan kara kuvvetleri Laos'a girer mi, girmez mi, kesin olarak bir şey söylenemez. Yalnız kesin olan şey şu ki, Amerika ne yaparsa yapsın sonunda tası tarağı toplayarak Hindi Çin'den çekilecektir. Kuzey Vietnamlı ünlü general Giap, bir kaç gün önce, Ho Şi Minh'in vasiyeti uyarınca, Amerikan emperyalizmine karşı yürütülen savaşın Hindi Çin halklarının nihai zaferine kadar devam edeceğini belirtmiştir. İşte asıl mesele budur.

Öte yandan, Sovyetler Birliği ve Çin Halk Cumhuriyeti bu saldırı üzerine Amerikaya şiddetle çatarak Kuzey Vietnam'ı ve Çin Hindi'nde emperyalizme karşı savaşan diğer güçleri daha fazla destekliyeceklerini belirtmişlerdir.

Laos, eskiden bir Fransız müstemlekesiyken, 1949'da bağımsızlığa kavuşmuştur. Yüzölçümü 230 bin kilometrekare, nüfusu 3 milyondur. Ülkede 1950 yılında solcu Pathet Lao hareketi kurulmuştur. Hızla gelişen bu hareketin başında Savuanna Vong vardır. Pathet Lao, Laos'ta halk iktidarını kurmak için mücadele etmektedir; 1965'ten beri ülkenin doğusuna hakim vaziyettedir. Amerikalılar, Pathet Lao'ya karşı hükü-

(Devamı Sayfa 3'de)

PARTİ GAZETESİ TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'NİN MERKEZ YAYIN ORGANIDIR. 15 Günde bir yayınlanır. Fiatı 50 Kuruştur.
Sahibi: Şaban *ERİK* Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: İzzet *ARARAT* İdare Yeri: Türkiye İşçi Partisi Genel Merkezi Mithatpaşa Cad. 63/1 Yenişehir — Ankara
TELEFON: 17 07 59 YILLIK ABONE ÜCRETİ: *YURTİÇİ:* 12,50 TL, *YURT DIŞI:* 18. TL.DIR. — Dizgi ve baskı Baylan Basım ve Ciltevi TEL: 12 52 95 ANKARA